

ת"פ 1942/05/21 - מדינת ישראל, ע"י יחידת תביעות נתניה נגד איאד אבו עראר

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 1942-05-21 מדינת ישראל נ' אבו עראר

לפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל
בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה	ע"י יחידת תביעות נתניה ב"כ עוה"ד שני מלול נגד
הנאשם	איאד אבו עראר ע"י ב"כ עוה"ד ג'לג'ולי

גזר דין

1. ביום 31.10.2022 הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון דיוני בביצוע עבירה של פריצה לבניין שאינו דירה ובצוע גניבה בצוותא, לפי סעיף 407(ב) וסעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

עובדות כתב האישום המתוקן

2. ביום 9.4.2020 סמוך לשעה 14:00 הגיעו הנאשם ואחרים שזהותם אינה ידועה (להלן יכוננו ביחד: החבורה) ברכב טנדר למשק בכפר יעבץ ובו שני מחסנים בשימושם של אנשים שונים, האחד משמש כמסגרייה והשני כנגרייה. באותן הנסיבות, חתכו הנאשם והאחרים את סורג חלון המסגרייה, הרימו אותו כלפי מעלה, נכנסו פנימה ונטלו רכוש רב, ובכלל זה, דיולט, ג'קסון, פטישון, מברגה, רקס, כבל חשמל, מברגים חדשים, מעשנת לבשרים, תיק עם מסמכים, חשבוניות, פנקסים ופנקסי צ'קים.

3. בהמשך, ניסתה החבורה להיכנס לנגרייה, חתכו את המנעול על הדלת ומשלא הצליחו, חתכו את המנעול שעל דלת הקונטיינר הצמוד לנגרייה ונכנסו פנימה. החבורה נטלה רכוש רב, בשווי 13,000 ₪, ובכלל זה, משיפת לעץ מסוג דיולט, דיסק של חברת מקיטה, מסור עגול, ג'קסון של מקיטה, ומקדחה חשמלית, מסור שרשרת חשמלי לעץ, ארגז עם מברגה ומטען, מסור פדל לעץ, מסור שורף של חברת מטאבו, מברגת גבס חשמלית, שני דיסקים, ארגזי כלים, מקדחה חשמלית של איטצ'י ומסור חרב.

4. החבורה הכניסה את הרכוש הגנוב לרכב ונסעה מהמקום כשהנאשם נוהג ברכב הטנדר.

5. לשם שלמות התמונה כמה מילים על הסדר הטיעון הדיוני ועל השתלשלות האירועים בפרק הזמן שבין הכרעת הדין ועד למועד בו נשמעו טיעוני הצדדים.
6. כאמור, ביום 31.10.2022 הורשע הנאשם בהתאם להסדר טיעון דיוני. בהתאם להסדר הטיעון התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר שיתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נסיבות ביצוע העבירה ויעביר המלצותיו לבית המשפט. כן הוסכם בין הצדדים כי במידה והתסקיר יישא אופי חיובי, המאשימה תטען כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר בן 9 חודשים שירוצה בעבודות שירות בכפוף לחוות דעת הממונה, בעוד שההגנה תטען כראות עיניה. כן הוסכם כי במידה והתסקיר יישא אופי שלילי, כל צד יטען כראות עיניו לעניין העונש הראוי לנאשם. כן התבקש הממונה על עבודות השירות (להלן: הממונה), להגיש חוות דעת באשר להתאמתו של הנאשם לרצות עונש מאסר בדרך של עבודות שירות (להלן: חוות הדעת).
7. ביום 13.4.2023, התקבל תסקיר מבחן אשר סקר את תולדות חייו של הנאשם והרקע המשפחתי. בהתייחס לעבירה בגינה נותן את הדין, הנאשם שלל את ביצועה ושירות המבחן לא ראה כל יעילות במעורבותו ולא בא בהמלצה טיפולית שיקומית.
8. ביום 17.4.2023, ב"כ הנאשם דאז, עוה"ד נטור הודיע לבית המשפט כי נתגלעו חילוקי דעות בינו ובין הנאשם שאינם מאפשרים את המשך הייצוג כן מסר כי הנאשם מבקש לחזור בו מהודאתו. הנאשם הודיע כי הסדיר את הייצוג עם עוה"ד ג'לג'ולי.
9. מאז ועד למועד שימוע טיעוני הצדדים לעונש ביום 4.2.2024, התבקשו דחיות מרובות מטעם ההגנה משלל טעמים הן בעל פה והן בכתב. בכלל זה, התבקשה דחייה לצורך גיבוש עמדה, ביום 18.7.2023 בקשתו של הנאשם שנשמעה בעל פה לחזור מהודאה נדחתה, הוגשו בקשות לדחיית הדיון מטעמים שברפואה, הן של הנאשם והן של בא כוחו, וכן נשמעו מעת לעת בקשות לאפשר לנאשם להתייצב בפני הממונה על אף שזומן כנדרש כמה וכמה פעמים. לא זו אף זו, הנאשם לא התייצב לחלק מהדיונים בבית המשפט והוצאו נגדו צווי הבאה (5.6.2023; 14.9.2023, 1.1.2024 ו-12.2.2024).
10. לאחר שנשמעו טיעונים לעונש, לא בלי התלבטות ומבלי שהדבר יטפח ציפייה בליבו של הנאשם, ניתנה לו הזדמנות נוספת ואחרונה להתייצב בפני הממונה. ביום 29.2.2024 הודיע הממונה כי לצורך בחינת התאמתו של הנאשם לרצות עונש מאסר, נדרש מודיעין המשטרה להעביר התייחסותו, אך טרם התקבל מענה. לפיכך, ביקש הממונה ארכה להגשת חוות הדעת.
- טיעוני הצדדים לעונש
11. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם ובהם קניינו של

אדם ובטחון הציבור. בסקירת נסיבות העבירה, נטען כי מעשיהם של הנאשם והאחרים מלמדים על כך שקדם לביצוע העבירה תכנון מוקדם ותחכום. החבורה שמה לה למטרה לפגוע ברכוש הזולת ולשם כך הצטיידה בכלי פריצה מתאימים וכן ברכב טנדר שגודלו מתאים לשינוע הציוד הגנוב. כן הפנתה המאשימה לתוצאות הפריצה האלימה לבתי העסק, הנזק שנגרם לרכוש, שווי הרכוש הגנוב וטיבו כמו גם לפגיעה בהתנהלות הסדירה של בתי העסק.

12. אליבא המאשימה בנסיבות אלו, משום שגם בעבירות התפרצות לבית עסק קיים פוטנציאל להתקלות בבעלי המקום ולהתלקחות אירוע אלים, ובהתאם לפסקי הדין הממחישים לטעמה את מדיניות הענישה הנוהגת, יש להעמיד את המתחם בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.

13. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכות הנאשם את גילו, העדר הרשעות קודמות וההודאה בכתב האישום המתוקן. לצד זאת, הדגישה כי נטילת האחריות היא פורמלית והנאשם הכחיש את ביצוע העבירה בפני קצינת המבחן, וכניסיון להשיג יתרון טקטי מדחיית המשפט, החליף ייצוג, ביקש לחזור מהודאה ללא סיבה עניינית ועשה כל שביכולתו לדחות את מועד שמיעת הטיעון לעונש, ובכלל זה, נמנע מלהתייבב בקביעות בבית המשפט ולממונה. לכן סבורה המאשימה כי אין לתת מלוא המשקל להודאה ואף אין כל מקום לייחס משקל רב לחלוף הזמן.

14. מטעמים אלו, העונש הראוי לנאשם, כך לדברי המאשימה, הוא מאסר בפועל שלא יפחת מ-12 חודשים, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננים.

15. מנגד, ב"כ הנאשם הסתייג מהמתחם לו עתרה המאשימה וטען כי זה מחמיר יתר על המידה ואינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנהוגה. בסקירת נסיבות ביצוע העבירה, נטען כי כתב האישום תוקן באופן משמעותי, הנזק שנגרם לרכוש הוא מצומצם שכן הציוד ברובו הוחזר לבעליו ובניגוד לטענת המאשימה, הסיכון להיתקלות עם אחרים אינו גבוה כיוון שהן המסגרייה והן הנגרייה היו ריקים מאדם.

16. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, ב"כ הנאשם ביקש שלא לגזור גזירה שווה מפסקי דין שהציגה המאשימה בטענה כי אלה חמורים מעניינינו כאן, ולא תמך עתירתו לקבוע את הגבול התחתון של מתחם הענישה במאסר על תנאי, על אף שהיה זה מן הראוי שכך ייעשה.

17. ב"כ הנאשם הלין על התנהלותה הלא ראויה של המאשימה שהתרחקה, כך לתפיסתו מהסדר הטיעון ללא סיבה מוצדקת ובהתעלם מהנסיבות הרבות שיש לזקוף לטובת הנאשם. בין אלו מנה את גילו והעדר הרשעות קודמות, היותו אדם חרוץ המפרנס ביושר ובכבוד את משפחתו ומיום ביצוע העבירה לא שב והסתבך בפלילים. כן נטען כי הסיבה לעמדה המחמירה של המאשימה נעוצה באי התייבבותו של הנאשם לממונה ולדיונים בבית המשפט, מבלי שכלל נמסר הסבר ענייני להתנהלות זו. לסיום נטען כי המאשימה בהיותה אמונה על האינטרס הציבורי, הייתה צריכה ליזום ולבקש להפנות את הנאשם שוב לשירות המבחן.

18. בנסיבות אלו, העונש הראוי לנאשם, כך לדברי בא כוחו, הוא עונש הרתעתי צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה וקנס כספי. כאן המקום לציין כי על אף שניתנה להגנה שהות לתמוך טענותיה במסמכים ואסמכתאות - אלו לא

הוגשו עד למועד זה.

19. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ואמר את הדברים הבאים: "אני מאוד מצטער על מה שכתוב בכתב האישום ועל מה שעשיתי. אני עובד 8 שנים בעבודה. לשאלת ביהמ"ש למה לא התייצבתי בפני הממונה, אני משיב שלפני עורך הדין אמר לי לא לבוא. אני מצטער שאני לא באתי. הייתי חולה. אני מפחד מבית משפט גם בגלל זה לא באתי. אני אלך לממונה על עבודות שירות. אני גם על זה מצטער".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

20. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעיקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכול בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

21. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם הגנה על בטחונו של אדם, הגנה על פרטיותו של אדם והגנה על רכושו וקניינו.

22. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן אינה מבוטלת. הנאשם ביצע את העבירה בצוותא עם אחרים שזהותם אינה ידועה. אין צורך לומר כי ביצוע בצוותא מקל באופן משמעותי על ביצוע עבירות כגון דא, וככל שרבים המשתתפים כך ניתן לבצע פעולות פריצה רבות ומורכבות במהירות, ניתן לאסוף שלל רב יותר ואף להסתלק מהמקום במהירות ובאופן המקטין את הסיכוי להיתפס. משכך, בחלק מהמקרים ביצוע בצוותא מקשה על גילוי העבריינים והעמדתם לדין, כך גם בענייננו.

23. הנאשם ושותפיו לדבר עבירה התפרצו לשני בתי עסק, האחד מסגרייה והשני נגרייה, סמוכים זה לזה. לפי בדיקה בלוח השנה מדובר בעסקים שהיו סגורים ולא מאוישים שכן היה מדובר בחג הפסח ובתקופת הקורונה. הפריצה בוצעה בשעת צהריים כאשר המקום ריק מאדם. הגם שאין בכך לשלול סיכוי להתקלות עם עובדים במקום וסיכון להתפתחות עימות פיזי אלים, זה אינו גבוה במיוחד. נתון זה אף מלמד על כך שלא מדובר בעבירה אקראית ומזדמנת אלא עבירה יזומה שהושקעו בתכנונה ובהוצאתה לפועל זמן ומחשבה.

24. על ממד התכנון המוקדם, התחכום והתעוזה מעידים לא רק המועד והשעה שנבחרו בקפידה, אלא מקום הפריצה - בתי עסק בכפר יעבץ - מקום המרוחק ממקום מגורי הנאשם.

25. לא זו אף זו, החבורה הצטיידה באמצעים שנועדו להקל על הפריצה ובטנדר רחב דיו להכיל את השלל הנכסף. ניכר כי החבורה הייתה נחושה לממש את יעדיה, הפריצה לשני בתי העסק הייתה אלימה וארכה זמן לא מבוטל. גם המכשול בו נתקלו כשהתקשו לחתוך את מנעול אחת מהדלתות לא הרפה את ידיהם ובנחישות מצאו דרך

אלטרנטיבית להיכנס לבית העסק וחתכו מנעול אחר.

26. הנאשם ושותפיו הפרו את פרטיותם של בעלי העסקים, נכנסו פנימה לתוך העסקים ללא רשות ונטלו מכל הבא ליד, ובכלל זה כלי עבודה מרובים, תיק עם מסמכים, חשבוניות ופנקסי צ'קים. את השלל הרב, ברובו ציוד עבודה כבד ויקר ערך, העמיסו על הטנדר ונסעו מהמקום כאשר הנאשם משמש בתפקיד הנהג. נתונים אלו מלמדים לא רק על יכולת הארגון הגבוהה, אלא גם על הכוונה שעמדה ביסוד ההתארגנות. דהיינו, גריפת כסף קל ומהיר על חשבון הזולת.

27. אכן כטענת ההגנה הנזק הקונקרטי שנגרם בפריצה אינו רב וכתב האישום שותק ביחס לעלות תיקון הנזק לסורגים ולמנעולי הדלתות, כך שיש לצאת מנקודת הנחה כי הוא זניח. ואכן רוב הציוד שנגנב הושב לבעליו החוקיים, כך לפי טענת ההגנה שלא נסתרה על ידי המאשימה, אך זאת הודות למאמצי רשויות האכיפה שאיתרו את הגזלה בבית הנאשם ולא משום חלילה החרטה שחש הנאשם עקב מעשיו.

28. עוד יש להביא בחשבון את ההשלכות של מעשה כדוגמא זה, אלמלא היו נתפסים כלי העבודה, את הפגיעה בפרטיותם של בעלי העסקים, עוגמת הנפש והטרדה שחייבו אותם להשיב את המצב לקדמותו, לרבות ביטול הצ'קים, ניהול ספרי החשבונות וכיוצב'. דברים אלו נכונים בפרט שהעבירה בוצעה בתקופת מגפת הקורונה בה כידוע עסקים רבים נקלעו לקשיים כלכליים ולא הצליחו להרים את ראשם מעל המים.

29. גם במנותק מתקופת הקורונה, לפריצה ולגניבה מעין אלו ישנה השפעה על חיי המסחר התקינים ויכולתם של בעלי העסקים להמשיך ולתפעל את עסקם ולעמוד בהתחייבויותיהם. במקרה דנן, הנזק הוא כפול, שכן מדובר בהתפרצות לשני בתי עסק בשימושם של מתלוננים שונים, שכל אחד נאלץ להתמודד בעל כורחו ובכוחות עצמו עם הנזקים שהסבו מעשי הפריצה.

30. מדובר בעבירות שהפגיעה בהן עולה על הנזק הממוני הגלום בהם והופכות להיות למקור לדאגה של אזרחים רבים, רבים מידי, והצורך להתמודד עם השלכות פריצה מעין זו, כמו גם הצורך לשלם פרמיות ביטוח גבוהות לצד התקנתם של אמצעי מיגון רבים, מותרה רבים בתחושת חדלון וחוסר אונים. ראו מיני רבים, רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008).

31. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה, המהווה כידוע כלי עזר לקביעת מתחם הענישה, מלמדת כי הגם שקיימת הבחנה בפסיקה בין עבירות התפרצויות לבית מגורים להתפרצות לבית עסק, ומידת החומרה של האחרונות נחשבת פחותה, אין להקל בהן ראש ויש להתייחס אליהן ברצינות ובחומרה. פריצה לעסקים בוודאי כשמדובר בעסקים פרטיים מביאה לפגיעה במטה לחמם של בעלי העסקים, מדובר בעבירות שהפגיעה בהן עולה אף מעבר לנזק הממוני הגלום בהן והופכות להיות למקור דאגה של אזרחים רבים, רבים מידי, ולפגיעה בתחושת הביטחון. משכך, תופעה עבריינית זו, הוכרה כמצדיקה ככלל הטלת מאסרים מוחשיים שיהיה בהם להרתיע מפני ביצועם.

32. מטבע הדברים בעבירות שעניינן שליחת יד ברכוש הזולת אפשר למצוא דרגות חומרה שונות הנבדלות זו

מזו בפרמטרים שונים, ובכלל זה, אופייה של ההתפרצות משמע, נועזת, מתוחכמת, האם מדובר בביצוע בצוותא, האם נלווה תכנון מוקדם או תחכום, האם נעשה שימוש בכלים ייעודיים, האם נגרם נזק לבית העסק אגב הפריצה והכניסה אליו. כן נבחן טיבו של הרכוש שנגנב ושווי המוערך, פוטנציאל הנזק ויתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה. ככלל, כאשר מדובר בהתפרצות אחת לא מתוחכמת לבית עסק וגניבה, נהוג לקבוע את הגבול התחתון במאסר בעבודות שירות על הצד הגבוה בעוד שהגבול העליון של המתחם משתנה וסופו במאסר ממש, זאת שלא כבעניינו. ככל שרמת החומר הנשקפת ממעשי הפריצה והגניבה עולה כך נהוג להחמיר בגבולות המתחם.

33. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לעניינינו, אבהיר כי חלקם עולים בחומרתם על המקרה שלפניי וחלקם נופלים הימנו, הדבר כמובן נלקח בחשבון ומבוצעות ההתאמות הנדרשות. רע"פ 5471/20 לוי נ' מדינת ישראל (16.10.2020); רע"פ 1917/18 אבו סבית נ' מדינת ישראל (8.3.2018) - הוצג על ידי המאשימה ועוסק בסיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה; רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016); רע"פ 6032/15 אל וחידי נ' מדינת ישראל (21.9.2015); רע"פ 1078/15 קרקי נ' מדינת ישראל (15.2.2015); עפ"ג (מרכז) 39015-05-21 מתתיהו נ' מדינת ישראל (4.7.2021); עפ"ג (ב"ש) 46627-09-20 אלסאנע נ' מדינת ישראל (6.1.2021); עפ"ג (מרכז) 25848-04-19 שעירי נ' מדינת ישראל (2.7.2019); עפ"ג (ירושלים) 14022-09-19 לוי נ' מדינת ישראל (16.2.2020); ת.פ. 26686-08-20 מדינת ישראל נ' מתתיהו (19.5.2021); ת"פ (תל-אביב) מדינת ישראל נ' סוחוי (24.3.2021); ת.פ. 54867-12-18 מדינת ישראל נ' דהן (22.1.2020); ת"פ (תל-אביב) 54346-05-19 מדינת ישראל נ' אביה (5.7.2020); ת"פ (תל-אביב) 71029-01-17 מדינת ישראל נ' וונדה (13.12.2020); ת.פ. 55583-01-17 מדינת ישראל נ' אלמגרי (11.6.2019); ת.פ. 50519-04-18 מדינת ישראל נ' אלעביד (12.11.2019); ת"פ (ירושלים) 13858-01-18 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה (2.6.2019); ת"פ (ק"ג) 8575-01-18 מדינת ישראל נ' אבו בלאל (15.5.2019); ת"פ 22785-12-17 מדינת ישראל נ' בוזגלו (23.7.2020); ת"פ (רמלה) 55583-01-17 מדינת ישראל נ' אלמגרי (11.6.2019).

34. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה אציין כי עיינתי בפסקי הדין שהציגה המאשימה ולא מצאתי כי יש בהם להעלות או להוריד מהאמור מעלה. יש לזכור כי מדיניות הענישה היא שיקול אחד מבין כלל שיקולים אותם מביא בית המשפט בחשבון בעת קביעת המתחם והדגש מושם על הנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, והענישה בסופו של דבר משקללת מגוון נתונים, לרבות העדר הרשעות קודמות ואופק שיקומי.

35. לאור כל האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם הענישה כעתירתה ההגונה של המאשימה ובין 10 ועד 24 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. באשר לשיעור הקנס - נזכיר כי מקום שבו בוצעו העבירות ממניע כלכלי גרידא כבעניינינו, ובכדי לשרת את תכלית ההרתעה יש להטיל קנס כבד שיהווה תמריץ נגד התועלת הכלכלית שהופקה מביצוע העבירות.

גזירת העונש בגדרי המתחם

36. הצדדים לא טענו ואף לא מצאתי נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין) כדלקמן:

37. הנאשם יליד 1999, רווק, תושב קלנסואה. לשירות המבחן מסר הנאשם כי מגיע ממשפחה מרובת נפשות, הוריו גרושים ומערכות היחסים המשפחתיות מורכבות, נעדרות גבולות ברורים. לנוכח קשיים כלכליים, הרגיש הכרח לקחת אחריות ולפרנס את אמו אחיו. לדברי הנאשם, הוא עובד בריצוף ובעבודות עפר בעסק שמנהל אחיו, אך חרף הצהרותיו לא הוצגו מסמכים המעידים על יציבות בתחום זה, לא בפני שירות המבחן ולא בפני בית המשפט. התנהלות זו מלמדת על חוסר רצינות וזלזול בהליך המשפטי, בפרט שניתנה להגנה הזדמנות נוספת להציג מסמכים אלו לאחר מועד הטיעון לעונש.

38. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן מבלי שגובשה הסכמה בין הצדדים באשר לעונש שראוי שיושת עליו ולקח אחריות על מעשיו. היה בהודאה זו לחסוך זמן ציבורי. עם זאת, לא אוכל לתת משקל מלא לנטילת האחריות. כעולה מתסקיר המבחן, לקיחת האחריות היא פורמלית, והנאשם מסר כי הטנדר אכן נמצא בבעלותו, אך בזמן שהיה בביתו בקלנסואה אדם אחר עשה בו שימוש.

39. נשוב ונזכיר כי חודשים רבים לאחר מועד הכרעת הדין ביקש הנאשם לחזור בו ורק לאחר שהוגש לבית המשפט תסקיר המבחן. בקשתו נדחתה, בין היתר משום שהודה במסגרת הסדר דיוני בכתב אישום מתוקן ובהיותו מיוצג ולאחר שבית המשפט הבהיר לו היטב כי אינו כפוף להסדרי טיעון והוא אישר כי מבין את ההודאה על כל משמעותיה, ובכלל זה האפשרות לחלופה עונשית מקלה באם התסקיר יישא אופי חיובי. ניכר היה כי הבקשה לחזור מהודאה הועלתה משיקולי תועלת ובבסיסה הרצון להשיג רווח מדחיית המשפט ולא מחוסר כנות ההודאה. דברים נכונים בפרט כאשר בדברו האחרון הנאשם שב ולקח אחריות על מעשיו ואף הביע צער וחרטה.

40. בבחינת למעלה מן הצורך אומר כי הגם שלא ברור האם גרסת הנאשם לפיה אחר עשה שימוש בטנדר נמסרה במשטרה והגם שלא ברור האם עמדה טענה זו לבחינה, גרסה זו לא מצאה עיגון בעובדות כתב האישום. אפילו אם יש ממש בדברי הנאשם, אזי היה מצופה ממנו שלכל הפחות ישתף את המשטרה בזהותו של אותו גורם עלום שם, אך הלה לא עשה כן, כפי שלא טרח לשתף את גורמי החוק בזהות של שותפיו לעבירה. אין באמור חלילה להחמיר את עונשו של הנאשם, אשר זכאי לנהל את ההליך כראות עיניו, אך הוא לא יזכה להקלה הניתנת למי שנוטל אחריות מלאה על מעשיו. ובהקשר זה, יש הבדל בין הודאה לנטילת אחריות, הבדל רב.

41. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות ואף לא נפתחו נגדו תיקים נוספים מאז ביצוע העבירה, אך אין בכך די כדי להביא להטלת עונש כה מקל כעתירת ההגנה או לחייב את המאשימה לעמוד מאחורי הצד המקל של הסדר הטיעון. בהקשר זה אבהיר כי לא מצאתי כל דופי בהתנהלות המאשימה. הסדר הטיעון כאמור כלל שתי חלופות, לרבות ענישה מקלה בכפוף לתסקיר שיישא אופי חיובי. הנאשם בחר שלא לנצל את הזדמנות שניתנה לו ובחר שלא לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהכחיש העבירה, ואין לו אלא להלין על עצמו.

42. לזאת נוסיף את הזלזול הבוטה שהפגין הנאשם בהליכים המשפטיים, ומשך חודשים רבים ניסה לדחות את סיום המשפט בכל דרך אפשרית. הוא לא התייצב לדיונים והוצאו נגדו צווי הבאה, והוא לא טרח להתייצב לממונה על עבודות השירות על אף שזומן כמה וכמה פעמים. ההגנה התחמקה מלהסביר התנהלות זו של הנאשם וההסברים הדחוקים מעוררים תחושה של חוסר נוחות וגם זאת - אם להתנסח בעדינות. בפרט שהנאשם בדברו האחרון הודה גם הודה כי אי ההתייצבות נובעת מסיבה אחת ויחידה, חשש מתוצאות המשפט. כל טענה לפיה ב"כ הנאשם דאז' עוה"ד

נאטור אמר לנאשם שלא להתייצב לממונה יש לדחות בשתי ידיים.

43. גם כאן אומר כי זכותו של נאשם לנהל את ההליך המשפטי כראות עיניו, בוודאי אין בכך להחמיר בעונשו, אולם כאשר הנאשם הוא הגורם העיקרי, שלא לומר הבלעדי, להתמשכות ההליכים, הוא לא יוכל ליהנות מההקלה הניתנת בדרך כלל בשל חלוף הזמן. קבלת הטענה שלפיה יש בחלוף הזמן להצדיק הקלה בעונש, מבלי שהנאשם עשה דבר ואפילו לא חצי דבר לקדם את מצבו הטובה, עשויה לשדר מסר שגוי ולהוות תמריץ שלילי לנאשם כמו גם לאחרים כמותו, אשר סבורים כי דחיות סרק יובילו את בית המשפט בסופו של דבר להקל בעונשם. אין בכוונת בית המשפט לתת לכך יד.

44. מהמקובץ עולה כי הנאשם מנהל לכאורה אורח חיים נורמטיבי, ביצע את העבירות בגין נותן את הדין מתוך תאוות בצע גרידא, הוא הודה וחסך זמן שיפוטי אך לקיחת האחריות פורמלית. התנהלותו הקלוקלת של הנאשם מלמדת על זלזול בוטה בחוק ובהליך המשפטי. ללמדנו כי רמת הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק אינה מבוטלת. מכאן שעל העונש להלום את חומרה העבירה בנסיבותיה ולהרתיע את היחיד והרבים מביצוע עבירות הפוגעות ברכושו של הזולת. אם מצאתי שלא למצות עם הנאשם את הדין, הרי זה משום עתירתה ההגונה של המאשימה, ולנוכח הפגיעה הקשה הצפויה מן העונש, שכן לא זו בלבד שהנאשם לא נאסר מעולם, אלא גם לא עמד לדין.

תוצאה

45. לנוכח האמור ובאיזון בין הנסיבות לזכותו של הנאשם ובין הנסיבות העומדות לחובתו אני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות רכוש מסוג עוון.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות רכוש מסוג פשע.

ד. קנס בסך ₪ 1,800 או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.5.2024.

ה. פיצויים בסך ₪ 1,800 אשר ישולמו לכל אחד מהמתלוננים (ע.ת 2 ו- 3) עד לא יאוחר מיום 1.5.2024.

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשפ"ד, 04 מרץ 2024, במעמד הצדדים.

